

L'«HORROR VACUI» ARREU DEL COS

Tatueu-vos ...se'n va fàcilment

El tatuatge ha deixat aquest caràcter «maleït» i marginal, amb el qual ha estat de sempre associat, o com a propi dels pobles més primitius; la moda del tatuatge o la pintura decorativa arreu del cos s'ha estés en amplis sectors de la societat.

Carles Gàmez

El tatuatge, en aquests darrers anys, està coneixent un *boom* relatiu; la il·lustració del cos humà, amb tota classe de dibuixos, s'estén com una epidèmia decorativa en amplis sectors

de la societat, on l'exhibicionisme físic s'ha convertit en pauta imperativa; un espectacle visual, on cada un ens mostra les «seues senyes d'identitat», a través d'uns signes indelebles o no, que actuen en forma de missatges gràfics sobre la pell humana.

El món de la cançó (com el del còmic o el cinema) ha reflectit tot sovint aquesta fascinació pel tatuatge, per la «marca eterna». Recordem, entre nosaltres, el famós títol de León, Valerio i Quiroga, una de les cançons més redones que es feren durant la postguerra, on el tatuatge esdevé el fil conductor d'una tràgica història d'amor; naturalment, la cançó es deia *Tatuaje*, i l'han cantada, entre altres insignes senyores, Concha Piquer i Fama, el transvestit de *La muerte de Mikel*. Per al cantant brasiler Chico Buarque, el tatuatge servia com a vehicle fi-

sic per a esvarar-se per la pell de l'amada, entre àncores, sirenes i serps... Modernament, els Rolling Stones incitaven a través del seu *Tattoo you* a la pràctica de la decoració externa: el tatuatge és bell.

Si el procediment del tatuatge comportava uns riscos, a banda la incisió dolorosa, centrats sobretot en la perdurabilitat, el senyal indeleble, una temptació que restaria estampada sobre la pell per tota la vida, la invenció per part d'un home de negocis americà, Roy Zuckerman, d'un tatuatge «temporal» ha permès l'adopció d'aquesta moda, sobretot als EUA, per milers de persones, que han disfressat la seua pell, almenys per uns dies, per tornar a reparar-se amb l'epidermis virginal de cada dia... El procediment és simple. El tatuatge es-tampat sobre un full de paper vitel·la s'aplica com un adhesiu sobre la part elegida del cos, passant un cotó-en-pèl banyat en alcohol sobre la silueta del disseny. Una volta fixat, s'acolorix amb les tintes apropiades, i ja tenim tatuatge.

Dins del catàleg de dissenys a estampar, hi ha per a tots els gustos: papallones, postes de sol als tròpics, flors de totes les varietats, mitges llunes, unicornis, cors travessats, cors ferits, àguiles imperials, animals mitològics, insígnies militars, paracaigudistes, ganivets, simitarres, sirenes ondulants, budes, bruixes, calaveres, serps de cascavell, pistoles, ventalls, sols naixents, caps de lleó o tigre, els signes zodiacals... Homes i dones exhibint sobre els pits, les espatles, els múscles o els braços tota la parafernàlia gràfica de la nostra època. Mentrestant, altres companyies rivals ja han començat a anunciar tatuatges

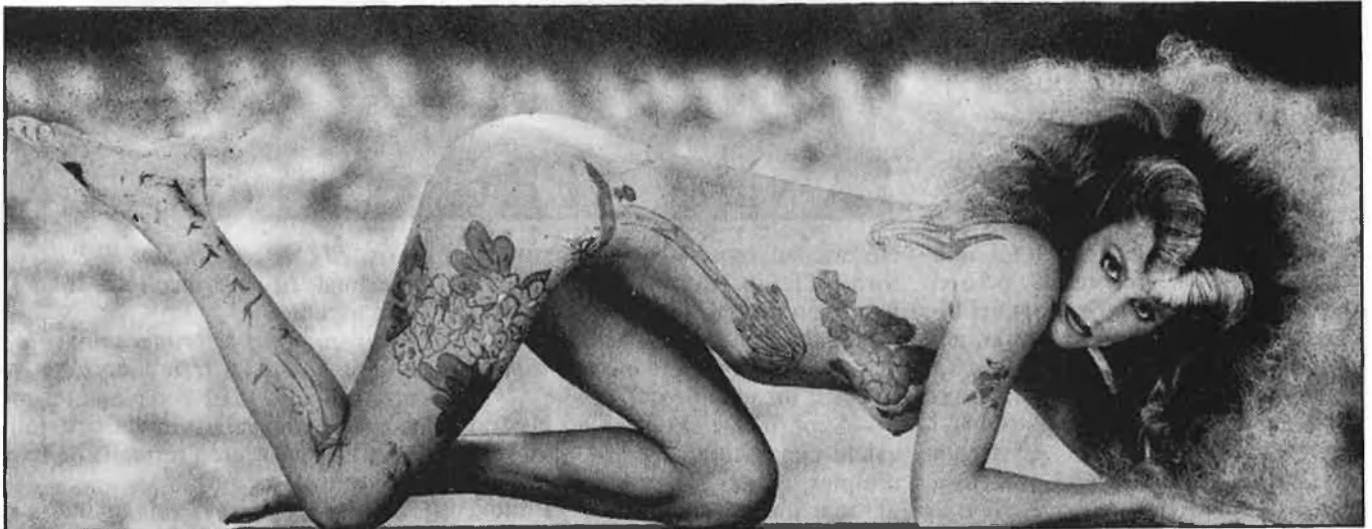
amb perfums especials: de maduixa, de Coca-Cola, de Chanel número 5...

Companyies tradicionals de cosmètics, com la casa Revlo, Lancôme o Elizabeth Arden, s'han llançat a la conquesta dels maquillatges-tatuats, rivalitzant en els models per presentar els més originals, artístics o impacants. És la «nova filosofia» del *make-up*, que es nodreix, tant del fenomen *punk-roc*, com de les successives *new waves* de l'estètica de la videomúsica o de la tradició oriental, la comèdia de l'art, representada per actors de Kabuki, Cocteau a la mida de Grace Jones, un *clown* thailandès ple d'herpes, en forma de calcomanies...

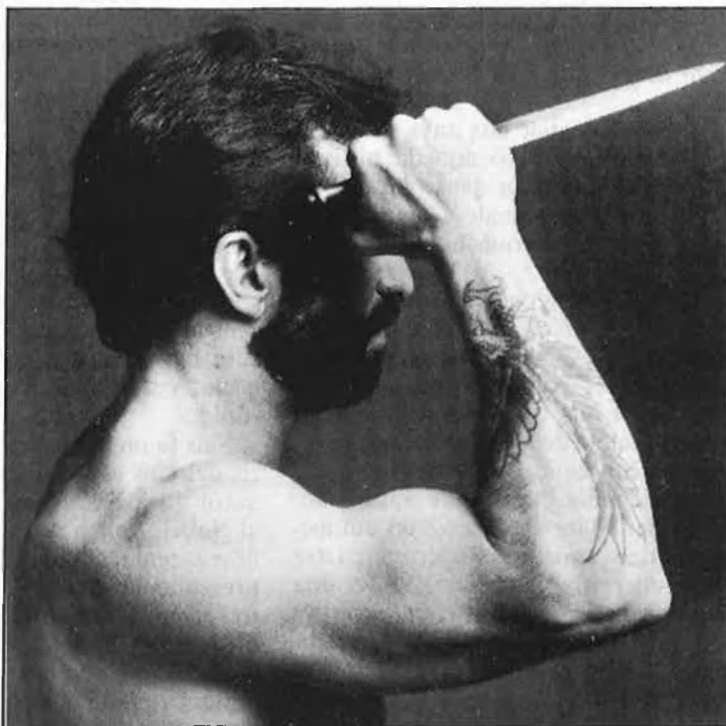
Per a la indústria de la cosmètica ha suposat un segon relançament: després d'una ràpida expansió en els anys setanta, el sector, des de les últimes

temporades, havia registrat un escàs creixement. Ara, gràcies a una moda basada en l'ús d'una gamma tan àmplia de colors, «els nostres beneficis estan doblant-se ràpidament» declarava David Leddick, director creatiu de la casa Revlon.

En part, aquest *boom* dels tatuatges entronca amb el retorn d'una certa estètica de la psicodèlica (visible en el món de la moda, la música, la il·lustració, etc.), que ja va tenir en els anys seixanta (durant la segona meitat) la seua edat d'or (el bany d'or infligit per Goldfinger a la xica-Bond de torn, transformant-la en una espècie de miniatura de Cellini, forma part de les pàgines històriques de la cultura pop). Serien els avui denostats *hippies* els primers promotors d'aquell deco-

Gràcies a una moda basada en l'ús d'una àmplia gamma de colors, s'ha relançat el sector de la cosmètica.

rativisme floral, hereu de l'Art Nouveau i l'LSD.

En un sector tan significatiu com el gai, el tatuatge ha conquistat gran nombre d'adeptes, al voltant del *gay-leather* i l'exaltació del *macho-man*. Ha esdevingut, doncs, un signe extern més (junt amb els bigots, les caçadores de pell, els *blue jeans*, les camises vaqueres...) d'aquesta masculinització, adoptant-usurpant un signe com el tatuatge utilitzat en exclusiva per l'heterosexual masculí...

Si el tatuatge en un passat fou una pràctica quasi pròpia de mariners, legionaris o dels pobles més exòtics de l'univers (des del refinament d'un Japó fins als indígenes d'Amèrica o Àfrica), avui s'ha convertit en un dels divertiments decoratius favorits de la societat consumista més esnob. Tant a les platges de moda, com a les festes més brillants, com en les discoteques de moda, el tatuatge es la mania del moment, l'extensió de l'«horror vacui» per tot el cos. □